

Gökkuşığı Roman 126 130 Sayfa

— mucit55macit · 22 Ekim 2015

olacaktık. İnsan ilişkileri çok iyi, saygılı ve yaşından olgun davranışları olan bir çocuktur. Tüm geleceğimi, umudumu ona bağlamıştım.

Kardeşlerimden büyüğü okuyup öğretmen olunca, uzak bir vilayette göreve başladı. Küçük kardeşim ise Astsubay oldu, oda uzaklardaydı. Zaman zaman bir araya gelsek de artık herkes kendi yolunda yürüdüğü için, eskisi gibi samimiyet, muhabbet, neşe dolu buluşmalar kalmamıştı.

Şimdi burada, bu hastane odasında evladım olan Mehmet'in benden ayrıldığını öğrenmenin verdiği acı ile derin bir hüznü duyuyor, hayatımda yaşadığım tarifsiz acılara bir yenisini daha katıyordum. Çok şey kaybetmiş, kazanan olamamıştım. Maddi olarak sıkıntım olmasa da manevi dünyamda her zaman eksikliklerim olmuş, sevdiklerimden ayrılmaya alışmıştım. Gözlerimden yaşların akmasına engel olmak istemiyordum, bu yaşlar akmalı, içimdeki yangını söndürmeye yardımcı olmalıydı.

Neden sonraları yatağıma yatıp kendi dünyama çekilmiş, hayaller arasında uykuya dalmıştım. Sabah saatlerinde Sevgi isimli güzel Doktor gelmiş muayenesini tamamlamıştı. Biraz oturup konuştukça yaşadığım acımı hafifletmek ister gibi bir davranış içinde olduğunu anladım. Çok güzel bir yüzü ve gülen o güzel gözleri ile içimi ısıtıyordu. Genç Doktorla konuşmak bana iyi gelmişti. Akşam tekrar geleceğini ve daha uzun süre konuşabileceğini söyleyerek çıktı.

Akşam saatlerinde yemeğimi yemiş, camdan dışarıyı seyrederken, Doktor kız gelince karşıma oturarak konuşmak istediğini söyledi. Ben de karşısına oturduğum zaman içimde çok garip bir hissin oluştuğunu fark ettim ama bu his tarif edemediğim bir duyguydu. Bir şeyler olacak gibi kalbim hızlı hızlı çarpıyor, bu genç kızın beni neden bu kadar etkilediğine bir mana veremiyordum. Verdiği kan, gösterdiği yakın ilgi bu hissin nedeni olabilir miydi? Sağdan soldan konuşurken genç Doktora dönerek,

---Kızım bana kendinden, ailenden bahseder misin?

---Nesini anlatayım amca? Biz Düzceliyiz, annem oranın zenginlerindedir. Babam, ben on bir yaşındayken rahmetli oldu, ben o zaman henüz ortaokula gidiyor, Abim liseye devam ediyordu. Çok üzülmüş, hayata küserim sanmıştım. Annem beni hayata bağlamak için çok gayret gösterdi. Yıllar birbirini kovaladı, Abim, liseyi bitirip Ortadoğu Teknik Üniversitesini kazandı. Annem, maddi durumumuzun iyi olması nedeniyle Ankara'dan bir ev satın aldı, orya taşındık. Ben lise yıllarımı Ankara'da Atatürk Lisesinde tamamladım. Bende okulumda Abim gibi başarılı oldum ve girdiğim ilk Üniversite sınavında Ankara Üniversite'si Tıp Fakültesini kazandım. Hep beraber uzun yıllar Ankara'da kaldık.

Abim okulunu bitirip Amerika'ya gitti, bende okulu bitirip uzmanlık sınavını kazanınca kendi Üniversitemin hastanesinde, yani burada kaldım. Annem benimle kalmaya devam etti. Bazen burada, bazen de Düzce'de kalıyor, yakında yine gelecek.

---Annen çok iyi ve güzel bir kadın olmalı, kızı çok güzel ve akıllı olduğuna göre.

---Evet, Annem çok güzel bir kadındır. Benim hayatımda çok önemli bir yere sahiptir. Zengin, akıllı ve kendini bilen biri. Babamın ölümünden sonra tekrar evlenmedi, tüm enerjisini bizim geleceğimize

yöneltti. Zaten ben ikinci evliliğinden olmuşum. Bir daha evlenemem demiş, dediğini yapmıştı. Onu çok isteyenler oldu, lakin annem asla dedi ve bu konuları kapattı. Annem çok cömert, aynı zamanda merhametlidir, fakat çok fazla içine kapanıktır. Bazen kendi dünyasına dalar, saatlerce konuşmaz, çok istesek de bizimle duygularını paylaşmaz. Hatta bu uzun ve sessiz beklemelerin ardından, ara sıra ağladığını görür, bir şey soramazdım, çünkü onu incitmeyi hiç istemezdim.

Genç kız biraz daha konuştu, ardından beni yalnız bırakarak gittiği zaman, kendi dünyamla baş başa kalmıştım. Benim de Düzce’de bir kızım vardı, Bu genç Doktor kızım olabilir miydi? Allah’ım neler düşünüyor, neleri yakıştırıyorum. Düzce’de benim kızımdan başka kız mı yoktu sanki. İyide bu kıızı gördükçe içimde kabaran dayanılmaz ve tarifsiz hislerin nedeni neydi? Zaman içinde böylesi karmaşık duygularla boğuşarak, uzun süren uykusuz ve huzursuz bir gecenin son vakitlerinde uykuya daldım. Sabah saatleriydi, hemşire benimle ilgili evrakları yan tarafa bırakarak gidince şöyle bir bakıp okumak isterken gözüm alt kısımdaki doktorun ismine takıldı.”Sevgi Gülüm.....”Evraklar elimde kalmış bir an üzerime sıcak sular dökülmüştü. Böyle bir tesadüf olabilir miydi? Herhalde bu durum, büyük bir isim benzerliğinden başka bir şey değildi. Bekçi Amca’nın eşi bana kızımın adının Sevgi Gülüm olduğunu söylemişti, bir başkasından kızımın adını duymamıştım. Kadın bana yalan söylemedi ya! Acaba kızımın adı da nüfusunda böyle miydi? Her ne kadar bu durum bir isim benzerliği desem de, içimde garip bir coşkunun büyüdüğünü, kalp atışlarım hızlandığını, terlemeye başladığımı hissediyorum. Bu durum basit bir benzerlik olsa da Doktor kız hakkında daha fazla bilgi edinmeliydim, aksi halde aklıma düşen ikilemden kurtulamayacaktım. Doktor hakkında daha fazla bilgi öğrenmenin bir yolunu bulmalıyım. Kime sorayım diye düşünürken, hemşire tekrar gelmişti. Ona dönerek,
---Kızım burada adı geçen Sevgi Gülüm isimli Doktoru yakından tanıyor musun?
---Evet, uzun zamandır kendisini tanırım, daha önce bu okluda öğrenciydi, iyi de neden sordun?
---Annesiyle kaldığını söyledi, herhalde annesini de bilirsin?
---İyide, Mine teyzemi ne yapacaksın ki?

Sanki önümde duran zor bulmacanın bilinmeyenleri bir anda ortaya çıkmış, her şey yerine oturmuştu. Olabilir miydi acaba? “Allah’ım bana yardım et” Diye içimden yalvarmaya başladım. Cevap vermediğimi gören hemşire şaşkınlıkla bana bakarken, bende oluşan garipliğe bir anlam veremeden dışarı çıktı.

Akşam saatlerini ipe çekmeye, şayet gelirse Doktor kızıma daha fazla şeyler sormaya karar verdim. Onu incitmeden, şüphelendirmeden hakkında detaylı bilgi sahibi olmalıyım, aksi halde yanlış ve hesapsız hayaller içinde kalmak işten bile değildi. İçim içime sığmıyor, heyecanla karışık merakım giderek artıyordu. Saatler şimdi ne çok uzundu, nedense bu akşam çok da geç kalmıştı. Allah’ım bir an önce gelse de merakımı yenseydim. İyide ona fark ettirmeden, onu huylandırmadan onunla ilgili bilgilerin tamamını nasıl öğrenecektim? Bende gün içinde yıkanıp tıraş olmuş temiz ve düzgün giyinmiştim. Gelecek olan gerçekten benim kızım olabilirdi. Elimde olmadan hayaller kuruyor, yıllar yılı ayrı kaldığım kızıma kavuşmayı umut ediyordum. İçinde bulunduğum ruhsal durumu anlatmak mümkün değildi. Karmakarışık bir halde beklerken gülen yüzü ve uzun boyu ile içeriye girdiği an neredeyse nefesim kesilmiş, dilim damağım kurumuştu. Gözlerimi ondan alamıyor, olduğum yerde terden sırılsıklam olmuş vaziyette hayranlıkla onu izliyorum.

---Hoş geldim kızım.

---Sağ olun, bakın size çayda getirdim.

---Teşekkürler kızım, zahmet etmişsin, senin bu ilgin bana fazlasıyla yeter.

Karşıma oturup çayımızı içerken bana dönerek:

---Hemşireye benimle ilgili sorular sormuşsunuz bu sabah, oda şaşırıp, çok bir şey diyememiş. Neden böyle sorular sordunuz, Hikmet Bey?

---Beni başışla kızım merakımdan, hepsi benimle ilgilenmenden kaynaklandı. Benimle bu kadar ilgilenmenin gerçek nedenini sorabilir miyim?

---Bilmiyorum Amca, sizinle ilgilenip konuştuğça içime garip bir huzur doluyor, rahatlıyorum. Nedenini sorma, bende bilmiyorum.

---Annenin adının Mine olduğunu öğrendim, ayrıca senin adının da Sevgi Gülüm olduğunu evraklarda gördüm. Bu ismi sana kim vermiş? Ben de bu ismi çok severdim. Bir kızım olsa bu adı vereceğim diye hep hayal etmiştim. Bana kendinden daha çok bahseder misin kızım? Bana kanını verip bu kadar yakınlaştıktan sonra, seni daha iyi tanımak isterim, tabii ki anlatmak istersen.

Biraz düşündü, yüzüme dikkatli bakarak:

---Anlatacak çok fazla bir şey yok, siz sorun ben anlatayım o zaman.

---Baban ne iş yapardı?

---İlçe merkezinde işleri iyi olan bir tüccardı.

---Peki, annen merkezden miydi?

---Hayır, yakın köylerden birinden, birkaç defa gitmiştim. Teyzelerim ara sıra gelirlerdi.

---Annen, babanla evlenmeden önce yaşadığı eve sizleri götürür müydü?

Okumuş olmanın verdiği zeki bakışlarla sorduğum sorudan sonra gözlerime daha dikkatli baktığında elimde olmadan ürperdim. Bir şeylerden huylanmış gibi birkaç saniye durdu, düşündü, ardından:

---Şehirdeki bahçeli ev mi? Siz orayı neden sordunuz?

Heyecanın verdiği ruh halinden ve genç Doktorum şüpheli bakışından dolayı sesim kısmen titreyerek çıktı.

---Hayır, Annen ikini evliliğini yapmadan önceki yaşadığı yer için sordum, nereden bileyim kızım?

---Evet, bahçe içerisinde güzel bir ev, hafta sonları oraya giderdik. Şu an orada işçilerden biri kalıyor.

Annem o evi çok sever, sanırım pek çok anısı vardır orada, dedim ya hiç anlatmaz. Hem mahalleden de kimselerle konuşmaz, garip bir kadın annem. Bazı dedikodular duyar, bunları anneme sorduğumda her zaman kaçamak cevap verir, sen o laflara bakma dedikçe bende ilgilenmezdim.

---Aklında kalan var mı?

Şaşkın bir halde bana tekrar dikkatlice bakmaya başladı. Rahatsız olmuş gibiydi, onu endişelendirmemek için lafı çevirdim.

---İstersen bırakalım kızım, sende yoruldu.

Bir şey demedi ama yüzüme garip garip bakarak uzaklaştı. Arkama yaslandığım zaman, bu kızın benim kızım olduğunu anlamanın verdiği derin bir huzur içinde kaderin cilvesine söylenip duruyordum. Kadere bak diye geçti aklımdan, evladım yerine koyduğum oğlum Mehmet'i kaybettiğim gün kendi öz kızımı buluyordum. Nasıl bir kaderdi bu Allah'ım, inanılacak gibi değil. Böyle bir karşılaşmayı anlatsalar asla inanmak istemezdim ama bu karşılaşma mucize denecek şekilde meydana gelmiş ve ben bu mucizeyi

yaşıyordum. Hiç bir şey düşünemiyor, şaşkınlıkla odada dolaşiyor, bazen oturup, bazen kalkıyor, yerimde duramıyordum. Yorulunca yatağa oturur halde saatlerce uyuyamadım, sabah ezanının ardından abdest alarak namazımı kıldım ve Allah'a şükür ettim. Büyük heyecan ve derin düşüncelerin verdiği yorgunluk, üzüntü, mutlulukla karışık duyguların etkisi altında yaslandığım yerde uykuya daldım.

Epey iyileştiğim için dışarı çıkıp koridorda dolaşmaya başlamış, biraz olsun rahatlamaya çalışıyordum. İçimde öyle bir yangın vardı ki sanki alev almış yanıyordum. Varlığını, hatta adını bile unutmaya çalıştığım kızıma kavuşmanın mutluluğu, sanki bıçak kesigi gibi sancılanmalara neden oluyordu. İçime sığmayan bir coşku yüzümden okunabilirdi, lakin kimseyle paylaşacak durumum yoktu. Kimseyi tanımam bilemem, kiminle dertleşebilirim, şu an içimdeki fırtınaları kim anlar ki? Saatlerce odada, koridorlarda dolaşıp durdum. Gözlerim kapılarda Doktor kızın gelmesini bekler olmuştum. Yakında bu hastaneden çıkmam gerektiğinde ne yapacak, kızıma bu durumu nasıl anlatacaktım? Anlatamazdım, gencecik kızım ya perişan olur, benden nefret etmeye başlarsa.

Şimdilik hiçbir şey demeden kızımı daha iyi tanımaya ve onu daha çok görmeye bakmalıyım diye düşündüm, böylesi daha iyi olurdu. Yıllardır unuttuğum kızım büyümüş, bir doktor olmuş. Ne güzel Allah'ım, evladım hem güzel, hem de akıllı bir kız olarak toplumda yerini almış. Yıllarca Mine'ye karşı duyduğum nefretim şu anda yok olmuş, ona minnet duymaya başlamıştım. O kadın her şeye rağmen çocuklarını okutarak, ne kadar akıllı bir kadın olduğunu göstermişti. Ben hırpalanmış olabilirim, Mine beni kullanmış olabilirdi ama kızım için her şeyin en iyisini yapmış, toplumda sevilen ve okumuş bir insan olmasını sağlamıştı.

Akşamı iple çekmiş, aynı binada bir yerlerde koşturan dünya güzeli kızımı görmek için sabırsızlanıyordum. Nihayet akşamın geç vaktinde yine elinde bir çayla kızım gülerek odaya girdi. Elimde olmayarak ona dikkatli baktığım zaman işkillenmiş oldu sanırım, gözlerini kaçırdı. Ona daha dikkatli bakmaya başladığımı hissediyordu. Bu nedenle bakışlarımdan rahatsız olmuş olmalı ki, gitmek ister gibiydi. Tam bu sırada iki arkadaşı odaya girdiler.

---Bak Tuğba, Sevgi burada demiştin. Hikmet Bey'de ne varsa bizim kız çıkmaz oldu buradan. Ne o kızım, Hikmet Beyle sohbetine bizi de katsana, yoksa özel mi?

Kızım iyice rahatsız olmuş, söylenenlerden alınmıştı. Arkadaşlarına kızgın bir tavırla,

---Ne demek istiyorsunuz? Burada oturup sohbet etmenin ne özeli olabilir. Buyurun sizde oturun.

Sesi kızgınlıkla çıkmış, arkadaşları da onu kırdıklarını anlamış olacaklar ki, birisi,

---O zaman hep beraber burada oturup sohbet ederiz. Bakalım bu yakışıklı amca bize neler anlatacak, ben şimdi yeni çay alıp geleyim.

Ben o gün temizlenip giyinmiş, traş olmuş, saçlarımı taramıştım. Eskisi kadar yakışıklı değildim ama beyazlamaya başlayan saçlarıma rağmen yinede göze güzel gelen biriydim. Kızımın arkadaşlarının yanlış bir anlamaya varmalarını engellemeliydim. Ama söze nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Aslında gelenlerinde amaçları kızımla beraber beni teselli etmek olabilirdi. Çünkü Mehmet'in ölümünü onlarda biliyorlardı.

Karşımdaki boş yatağa oturup sağdan soldan konuşurken içlerinden biri bana neden evlenmediğimi sordu. Fırsat elime geçmişti, onlara isim vermeden hayatımı anlatarak olumsuz düşüncelerden kurtulmalarını sağlamak istiyordum.

Yaşadığım hayatı, olayları isim vermeden uzun, uzun anlatmaya başladım. Sıkılmadan dinliyorlar, ara sıra bazı nedenlerle dışarı gidiyorlar, o sırada durmamı, hayli meraklanmış olduklarından hikâyemin sonunu dinlemek istiyorlardı. Sürekli çaylar tazeleniyor, bende güzel cümlelerle onlara yaşadıklarımı anlatıyordum. Onların yaşında bir kızım olduğunu, hayatımda sadece bir kere gördüğümü söyleyince iyice ilgilenir olmuşlardı. Bu nedenle Sevgi Doktora ilgi duyduğumu, onu kızımın yerine koyduğumu söylemiştim. Sevgi'nin gerçek kızım olabileceği hiç akıllarına gelmemişti.

Gece bir hayli ilerlemesine rağmen hala yanımda beni dinliyorlardı. Bir ara bir erkek Doktor arkadaşları da gelmiş onlara katılmıştı. Nihayet anlatımlarımı tamamladığım zaman saat üçü gösteriyordu. Bende hayli yorulmuştum ama kızımı uzun süre görmüştüm. Çok mutluydum, bazen ona dikkatlice baktığımda, her defasında gözlerini kaçırıyordu. Yorgun bir vaziyette odamdan çıkıp gittiklerinde beni kendi dünyamla baş başa bırakmışlardı. Olanlara baktıkça, hala ben bile inanmakta zorlanıyordum. Tesadüfün böylesi nasıl olmuştu? Kader diye aklımdan geçti.

Kızımın süren sohbetimiz ardından bir gün geçmişti ki, akşam yanıma geldiğinde bana:
--Annem geldi Hikmet Amca, ona senden bahsettim, yaşadığın hayatı anlattım. Annem yine eskiden olduğu gibi içine kapanıp uzun saatler konuşmadı. İçin için ağladı, onun bu durumunu görüyor, çok üzülüyorum. Taşındığı derin sır her ne ise bir türlü anlayamadım.
---Üzülme kızım belli ki içinde anlatamadığı acılar ve sıkıntılar var, üzerine varma.
---İki saate yakın süre oturup, okul hayatından, çocukluğundan konuştuk. Kızımda ayrı geçen uzun yıllar neler kaybettiğimi gördükçe derin bir hüznün içinde kalmıştım.

Kızımdan ayrılma zamanı yaklaşmak üzereydi, çünkü kendimi epeyce toparlamış, yaklaşık iki aydır kaldığım bu hastanede oldukça iyi bakılmıştım. Mevsim bahara ermiş nisan yağmurları başlamıştı bile. Onu tekrar nasıl görebilecektim, görmek istesem o kabul eder miydi? Onu üzmeden, kırmadan görebilmenin yolunu bulmalıydım. İçinden çıkamadığım bu düşüncelerin sonucunda kafam iyice karışmıştı.

Olumlu olumsuz duygular içinde gece boyu uyuyamamış sabahı zor etmiştim. Elimi yüzümü yıkayıp sabah çorbasını içmiş, dışarıda şiddetle yağın yağmura ve tepelerin üstünde oluşan gökkuşağına dalıp gitmiştim. Hayallerimin, umutlarımın, aşkımin